
Kronika

Palestra 2/2(6), 104-106

1958

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KRONIKA

1. Z DZIAŁALNOŚCI ZRZESZENIA PRAWNIKÓW POLSKICH

W dniach 7—8 grudnia 1957 r. odbyło się plenarne posiedzenie Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich z udziałem Wiceministra Sprawiedliwości ob. Franciszka Sadurskiego oraz prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej ob. Michała Kulczyckiego.

Przedmiotem obrad były zagadnienia organizacyjne oraz sprawy personalne.

Posiedzenie otworzył prezes Zarządu Głównego ZPP, Wicemarszałek Sejmu prof. dr Jerzy Jodłowski. Referat zagajający dyskusję wygłosił sędzia Sądu Najwyższego Stanisław Gross.

Na czoło zagadnień organizacyjnych, będących tematem żywej dyskusji, wysunęła się sprawa spadku aktywności Zrzeszenia, ustalenie przyczyn tego zjawiska oraz znalezienie środków zaradczych. W dyskusji poruszono również aktualne zagadnienia dotyczące adwokatury. Podnoszone były zastrzeżenia co do projektowanych zmian przepisów ustawy o ustroju adwokatury oraz co do projektu objęcia adwokatów pracujących w zespołach podatkiem dochodowym. Obszerne przemówienie w tej sprawie wygłosił, przemawiając jako pierwszy, dziekan Rady Adwokackiej w Łodzi Z. Albrecht.

Na zakończenie dyskusji zabrał głos ob. Wiceminister Sprawiedliwości Franciszek Sadurski, który między innymi wyjaśnił znaczenie projektowanej zmiany przepisów ustawy o ustroju adwokatury.

Końcowa część posiedzenia poświęcona była sprawom personalnym. Plenum Zarządu Głównego przyjęło dymisję sędziego Sądu Najwyższego Aleksandra Bachracha ze stanowiska sekretarza generalnego Zrzeszenia i redaktora naczelnego „Prawa i Życia”. Na stanowisko sekretarza generalnego wybrany został sędzia Sądu Najwyższego Stanisław Gross, dotychczasowy wiceprezes Zarządu Głównego.

2. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

1. W związku z koniecznością uchwalenia budżetu Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Katowicach przez Walne Zgromadzenie adwokatów tejże Izby wyznaczony został termin Walnego Zgromadzenia Woj. Izby Adwokackiej w Katowicach na dzień 16 lutego 1958 r.

Rada Adwokacka w Katowicach, wybrana w dniu 30.9.1956 r., przygotowała na to zebranie sprawozdanie roczne, przy czym projektowany budżet przewiduje: po stronie dochodów — kwotę zł 1.021.130, wysokość nadwyżki — zł 273, po stronie rozchodów — kwotę zł 1.021.130, obniżoną o przewidzianą nadwyżkę zł 273.

Charakteryzując działalność Rady Adwokackiej w Katowicach, należy stwierdzić, że przeszło roczna jej praca spotkała się na ogół z uznaniem kolegów. Zgodnie z zaleceniami Walnego Zgromadzenia Rada Adwokacka podwyższyła fundusz posmiertny oraz fundusz zapomogowo-pożyczkowy. Ponadto Rada Adwokacka zorganizowała specjalne ubezpieczenie na wypadek śmierci adwokatów i ich rodzin.

Zastrzeżenia kolegów dotyczą licznych wpisów na listę adwokatów, zwłaszcza jeśli się zważy, że wypadków śmierci było 6, wpisów zaś 60. Ta duża nadwyżka niepokoi adwokatów, którzy oczekiwali, że Minister Sprawiedliwości ograniczy w 1957 r. liczbę wpisów odpowiednio do potrzeb ludności.

Ogół adwokatów rozumie jednak, że poza znaczną liczbą egzaminowanych aplikantów (23), trzeba było także wpisać część kolegów pokrzywdzonych w poprzednich okresach czy to wskutek ostrej weryfikacji, czy też wskutek skreślenia w trybie administracyjnym.

Poza tym Minister Sprawiedliwości, zmieniając lub uchylając uchwały Rady Adwokackiej, polecił dokonanie wpisów szeregu osób, wskutek czego wpisano ich więcej niż 10 % w stosunku do poprzedniego stanu.

2. W listopadzie 1957 r. odbyły się egzaminy adwokackie sześciu aplikantów adwokackich, z których czterech zdało egzamin z wynikiem pomyślnym. Trzech z nich złożyło wnioszek o wpis na listę adwokatów. Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 1957 r. dokonała tych wpisów.

Na tym samym posiedzeniu dokonano wpisu 9 aplikantów adwokackich, po uprzednim złożeniu przez nich egzaminu kwalifikacyjnego (do egzaminu przystąpiło 47 kandydatów).

3. Adwokaci członkowie Izby katowickiej brali żywy udział w akcji wyborczej do rad narodowych bądź w komisjach wyborczych, bądź jako kandydaci. W samych Katowicach kandydowało 2 członków ZSL na stanowiska członków miejskiej rady narodowej.

I z b a k r a k o w s k a

1. W listopadzie 1957 r. w Krakowie odbył się egzamin kwalifikacyjny dla kandydatów na aplikantów adwokackich. Wobec zgłoszenia się 100 kandydatów Rada Adwokacka powołała trzy komisje egzaminacyjne, których przewodnictwem objęli: I — wicedziekan adw. dr Rudolf Güntner, II — wicedziekan adw. dr Stefan Kosiński i III — adw. dr Juliusz Wislocki.

Przedmiotem egzaminu były najogólniejsze wiadomości z zakresu geografii politycznej, z polskiej i powszechnej historii politycznej, historii prawa, historii literatury i historii sztuki (ze szczególnym uwzględnieniem kultury klasycznej), część ogólna kodeksu karnego i kodeksu zobowiązań oraz przepisy ogólne prawa cywilnego.

Wyniki egzaminów były następujące:

1) stopień b. dobry (30 punktów)	osób:	0
2) stopień + dobry (24 $\frac{1}{2}$ — 29 pkt)	„	13
3) stopień dobry (24 punkty)	„	2
4) stopień + dost. (18 $\frac{1}{2}$ — 23 $\frac{1}{2}$ pkt)	„	40
5) stopień dostat. (18 punktów)	„	6
6) stopień — dost. (13 — 17 $\frac{1}{2}$ pkt)	„	32
7) stopień niedost. (12 punktów)	„	1
8) stopień — niedost. (9—10,5 pkt)	„	3
9) odstąpiło od egzaminu	„	3
Razem	„	100

Wobec takiego wyniku egzaminu na listę aplikantów adwokackich zostanie wpisana jedynie część osób, które osiągnęły wynik: plus dobry.

Przebieg i wynik egzaminu nasuwają refleksje, że nietrafny jest ten przepis regulaminu egzaminów kwalifikacyjnych, który przewiduje, iż na 30 punktów możliwych do osiągnięcia 15, czyli połowę, uzyskuje się za egzamin pisemny, a drugie 15, czyli również połowę, uzyskuje się za egzamin ustny.

Zdaniem egzaminatorów maksymalna ilość punktów za egzamin pisemny nie powinna przekraczać $\frac{1}{4}$ części ogólnej ilości punktów, czyli że maksymalna punktacja powinna się wyrażać liczbą 15 punktów za egzamin pisemny i 45 punktów za egzamin ustny, razem więc 60 punktów, a to w myśl zasady bezpośredniości i ustności egzaminu.

2. W grudniu 1957 r. Rada Adwokacka w Krakowie dokonała wpisów na listę adwokatów w liczbie 15 osób i na listę aplikantów w liczbie 16 osób.

3. Rada Adwokacka powołała nową Komisję Szkoleniową w składzie: przewodniczący — I wicedziekan adw. dr Rudolf Güntner, zast. przew. — adw. dr Juliusz Wisłocki, członkowie — adw. dr Władysław Babel, adw. dr Karol Buczyński i adw. mgr Roman Porwisz.

Izba poznańska

1. W dniach 22 i 23 listopada 1957 r. odbył się pisemny, a w dniach 6 i 7 grudnia 1957 r. ustny egzamin adwokacki dla aplikantów adwokackich izb: bydgoskiej, gdańskiej, koszalińskiej i poznańskiej — przed Komisją Egzaminacyjną Rady Adwokackiej w Poznaniu.

Ogółem poddało się egzaminowi:

z Izby bydgoskiej	— 1 kandydat
„ gdańskiej	— 5 kandydatów
„ koszalińskiej	— 2 kandydatów
„ poznańskiej	— 9 kandydatów

razem — 17 kandydatów

Egzamin z wynikiem dodatnim zdało 10 kandydatów. Nie zdało egzaminu 7 kandydatów.

2. W dniach 4 i 14 grudnia 1957 r. odbył się w Izbie poznańskiej egzamin kwalifikacyjny dla kandydatów na aplikantów adwokackich przed komisjami egzaminacyjnymi.

Do egzaminu przystąpiło 45 osób.

Ze względu na to, że Izba poznańska w roku 1958 będzie dysponowała tylko 15 etatami, na skutek zaś egzaminu adwokackiego zwolniło się tylko 5 miejsc — na przyjęcie na aplikację może liczyć 3 kandydatów.